

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajat vaativat EY 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 28.1.2009 tehdyn komission päätöksen K (2009) 428 (lopullinen) (Asia COMP/39406 — merellä käytettävät letkut) kumoamista siltä osin, kuin siinä katsotaan kantajien osallistuneen Euroopan talousalueella merellä käytettävien letkujen markkinoilla yhtenä kokonaisuutena pidettävään jatkettuun rikkomiseen, joka perustui tarjousten myöntämiseen, hintojen vahvistamiseen, kiintiöiden vahvistamiseen, myyntiehtojen vahvistamiseen, markkinoiden maantieteelliseen jakamiseen ja hintoja, myyntimääriä ja hankintoja koskevien arkaluontoisten tietojen vaihtoon. Kantajat vaatii lisäksi niille määrätyn sakon alentamista.

Kantajat esittävät vaatimustensa tueksi yhdeksän kanneperustetta.

Kantajat toteavat kolmessa ensimmäisessä kanneperusteessa, jotka koskevat syyllisyyden kohdentamista koskevia kysymyksiä, seuraavaa:

Ne toteavat ensiksi, että kun riidanalaisessa päätöksessä todetaan Parker OTR syylliseksi rikkomiseen, jonka toteuttivat ennen 1.1.2002 sellaiset vielä olemassa olevat oikeushenkilöt, jotka harjoittavat taloudellista toimintaa ja kuuluvat eri yritykseen, siinä on loukattu henkilökohtaisen vastuun periaatetta, harkintavaltaa on käytetty väärin vanhentumissääntöjen kiertämiseksi, syrjintäkiellon periaatetta on loukattu ja perusteluvollisuus on laiminlyöty.

Kantajat väittävät toiseksi, että riidanalaisessa päätöksessä loukattiin henkilökohtaisen vastuun periaatetta, kun niiden katsottiin olevan vastuussa Parker ITR:n työntekijän sääntöjenvastaisesta menettelystä, kun otetaan huomioon, että 1) kyseinen työntekijä osallistui kartellitoimintoihin saadakseen henkilökohdasta etua, 2) kyseinen työntekijä käytti Parker ITR:n öljyn ja kaasun liiketoimintayksikköä kantajiin nähden itsenäisesti saavuttaakseen sääntöjenvastaiset etunsa ja 3) Parker ITR kärsi vahinkoa kyseisen työntekijän sääntöjenvastaisen menettelyn johdosta.

Kantajat väittävät kolmanneksi, että riidanalainen päätös on virheellinen siltä osin kuin siinä todetaan, että Parker Hannifin oli vastuussa rikkomisesta 31.1.2002 ja 9.6.2006 välisenä ajanjaksona, koska kantajat ovat selkeästi kumonnet olettaman siitä, että Parker Hannifinilla olisi ollut ratkaiseva vaikutus sen kokonaan omistaman tytäryhtiön Parker ITR:n merellä käytettäviä öljy- ja kaasuletkuja koskeviin toimintoihin, eivätkä mitkään päätöksessä mainitut väitteet tai asiakirjat heikennä tätä kiistämistä tai ole todisteena siitä, että Parker Hannifinilla olisi ollut ratkaiseva vaikutus Parker ITR:ään nähden mainittuna ajanjaksona.

Kuudessa muussa kanneperusteessa, jotka koskevat sakon määrää, kantajat toteavat seuraavaa:

Neljänneksi ne toteavat, että riitautetussa päätöksessä on ilmeisen virheellisesti määritelty rikkomisen 1.4.1986 ja 13.5.1997 välisenä ajanjaksona ja rikkomisen 11.6.1999 ja 2.5.2007 välisenä ajanjaksona yhtenä kokonaisuutena pidettäväksi jatketuksi rikkomiseksi tai uusituksi rikkomiseksi asetuksen N:o 1/2003⁽¹⁾ 25 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitettu tavoin. Kantajat katsovat tämän vuoksi, että komission valta määrätä

sakko 1.4.1986 ja 13.5.1997 välisenä ajanjaksona tapahtuneesta rikkomisesta on vanhentunut.

Kantajat väittävät viidenneksi, että päätös on virheellinen siltä osin kuin siinä katsotaan Parker ITR:n olleen kartellin johtaja 11.6.1999 ja 30.9.2001 välisen ajan.

Ne toteavat kuudenneksi, että riitautetulla päätöksellä loukataan henkilökohtaisen vastuun periaatetta ja että sitä ei ole perusteltu siltä osin kuin kysymys on Parker Hannifinille määrätyn sakon korottamisesta sillä perusteella, että Parker ITR:n katsottiin toimineen johtajan roolissa.

Kantajat väittävät seitsemänneksi, että päätöksellä loukataan luottamuksensuojan periaatetta, kun laskettaessa ”yhteenlaskettu myynti ETA:ssa” sakkojen laskennassa sovellettavien komission antamien suuntaviivojen⁽²⁾ 18 kohdassa tarkoitettu tavoin siinä otetaan huomioon sellaisten tavaroiden myynti, jotka on laskutettu ETA-alueella sijaitsevilta yrityksiltä mutta joita ei ole toimitettu ETA-alueella.

Kantajat väittävät kahdeksanneksi, että sen vuoksi, että päätöksessä on pohjautettu Parker Hannifinin kokonaisliiketoimintaan laskettaessa 10 prosentin katto sille sakon osuudelle, josta Parker ITR:n katsottiin olevan yksin vastuussa, siinä tulkitaan virheellisesti asetuksen N:o 1/2003 23 artiklaa ja laiminlyötiin perustelu.

Ne toteavat yhdeksänneksi, että riidanalaisella päätöksellä loukattiin luottamuksensuojan periaatetta ja laiminlyötiin perusteluvollisuus, kun siinä ei myönnetä kantajille sakon alennusta yhteistyön perusteella.

⁽¹⁾ Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1/2003 (EYVL L 1, s. 1).

⁽²⁾ Asetuksen n:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti määrittävien sakkojen laskennasta annetut suuntaviivat (EUVL 2006, C 210, s. 2).

Kanne 9.4.2009 — Trelleborg AB v. Euroopan yhteisöjen komissio

(Asia T-148/09)

(2009/C 141/107)

Oikeudenkäyntikieli: englantia

Asianosaiset

Kantaja: Trelleborg AB (Trelleborg, Ruotsi) (edustaja: Barrister J. Joshua ja lakimies E. Aliende Rodríguez)

Vastaaja: Euroopan yhteisöjen komissio

Vaatimukset

— riidanalaisen päätöksen 1 artikla on kumottava siltä osin kuin se koskee kantajaa ja joka tapauksessa siltä osin kuin siinä katsotaan kantajan syyllistyneen mihinkään rikkomiseen ennen 21.6.1999

- kantajalle 2 artiklassa määrättyä sakkoa on alennettava päätökseen sisältyvien ilmeisten virheiden oikaisemiseksi
- komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja vaatii EY 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 28.1.2009 tehdyn komission päätöksen K (2008) 428 (lopullinen) (Asia COMP/39406 — merellä käytettävät letkut) kumoamista siltä osin kuin siinä katsotaan kantajan osallistuneen Euroopan talousalueella merellä käytettävien letkujen markkinoilla yhtenä kokonaisuutena pidettävään jatkettuun rikkomiseen, joka perustui tarjousten myöntämiseen, hintojen vahvistamiseen, kiintiöiden vahvistamiseen, myyntiehtojen vahvistamiseen, markkinoiden maantieteelliseen jakamiseen ja hintoja, myyntimääriä ja hankintoja koskevien arkaluontoisten tietojen vaihtoon. Kantaja vaatii lisäksi kantajille määrätyn sakon alentamista.

Kantaja esittää vaatimustensa tueksi kaksi perustetta.

Se toteaa ensiksi, että komissiolla ei ole ajallista toimivaltaa määrätä sakkoja 21.6.1999 edeltäviltä ajanjaksoilta asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan nojalla ja väittää, että komissio teki ilmeisen tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevan virheen todetessaan, että kantaja oli syylistynyt yhtenä kokonaisuutena pidettävään jatkettuun rikkomiseen.

Kantaja väittää toiseksi, että komissiolla ei ole oikeutettua intressiä todeta rikkomisen olemassaoloa ensimmäisen ajanjakson osalta, joka päättyi toukokuussa 1997.

Ensinnäkin kantajan mukaan parlamentti on tulkinnut ja soveltanut virheellisesti Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 14 artiklaa muun muassa siksi, että se vaati soveltaa kantajaan taannehtivasti tiukkoja vaatimuksia, joita ei kyseisenä aikana koskaan sovellettu Euroopan parlamentin jäseniin, ja siksi, että se jätti erittelemättä tarkasti, mitä menoerää pidetään perusteettomasti maksettuna.

Toiseksi kantajan mukaan parlamentti on vedonnut väitettyyn ”intressikonfliktiin” loukaten oikeusvarmuuden periaatetta, kun se toimi tavalla, joka ei ollut yhteensopiva aikaisempien käytäntöjen kanssa ja joka oli epäjohtomukainen sen julkaisemien sääntöjen kanssa, eikä se antanut asiassa selkeitä ja läpinäkyviä toimintaohjeita. Kantaja katsoo, että parlamentin päätöksellä ei ole minkäänlaista oikeudellista tai tosiasiallista perustetta.

Kolmanneksi kantaja katsoo, että parlamentti ei ole noudattanut Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan perustavanlaatuisia menettelyä koskevia vaatimuksia muun muassa siltä osin kuin on kyse kvestorien kuulemisesta, tapauksen poikkeuksellista luonnetta koskevien olosuhteiden perustelemisesta, kantajan kuulemisesta ennen päätöksentekoa sekä edellytyksestä, missä olosuhteissa vaaditaan puhemiehistön päätös.

Neljänneksi kantajan mukaan vastaaja on vailla oikeudellista perustetta pyrkinyt perimään kantajalta arvonlisäveroa takaisin.

Lopuksi kantaja katsoo, että parlamentti on siirtänyt asian ennen aikaisesti OLAF:n käsiteltäväksi, mikä rikkoo kantajan oikeutta puolustautua, eikä siirrolle ole oikeudellista perustetta tai esillä ole syytä, jolla siirto voitaisiin perustella.

Kanne 10.4.2009 — Dover v. parlamentti

(Asia T-149/09)

(2009/C 141/108)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Densmore Ronald Dover (Borehamwood, Yhdistynyt kuningaskunta) (edustajat: barrister D. Vaughan, QC, barrister M. Lester ja solicitor M. French)

Vastaaja: Euroopan parlamentti

Vaatimukset

- riidanalainen päätös on kumottava
- ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 64 artiklan mukaisiin prosessinhohtotoimiin on ryhdyttävä siten kuin kannekirjelmässä täsmennetään
- parlamentti on velvoitettava korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja hakee kanteellaan Euroopan parlamentin parlamentin jäsenten avustajakorvauksen takaisinperimisestä 29.1.2009 tehdyn päätöksen D(2009) 4639 kumoamista.

Kantaja vetoaa viiteen oikeudelliseen perusteeseen kanteensa tueksi.

Kanne 10.4.2009 — Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd v. neuvosto

(Asia T-150/09)

(2009/C 141/109)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Ningbo Yonghong Fasteners (edustajat: asianajajat F. Graafsma ja J. Cornelis)

Vastaaja: Euroopan unionin neuvosto

Vaatimukset

- lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuonnissa 26.1.2009 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 91/2009 on kumottava ja
- Euroopan unionin neuvosto on velvoitettava korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja vaatii lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuonnissa 26.1.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 91/2009⁽¹⁾ kumoamista asetuksen (EY) N:o 384/96⁽²⁾ 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohdan väitety